နိဒါန်း

ဗုဒ္ဓတရားတော်များသည် ကြီးမားလေးနက်လှ၍ သိမ်မွေ့နက်နဲ ကျယ်ပြန့်လှသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားရာ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်နီးပါး တစ်လျှောက်လုံး အထူးသဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော်အချိန်အတွင်း၌ များပြားလှစွာသော ဂန္ထဝင်စာပေများနှင့် ထုတ်ယူဆင်ခြင်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်သည့် ဗုဒ္ဓတရားတော် စာပေယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများ၊ ဗုဒ္ဓမြွက်ကြားခဲ့သည့် လေးနက်ကျယ်ပြန့်လှသော သဘောတရားများအားလုံးတို့သည် ကောင်းမွန်သော သဘောတရားအနေဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ဤလက်ရာများ အားလုံးတို့သည် တရုတ်နိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ရတနာသိုက်လည်း ဖြစ်လာခဲ့၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှုသည် ဤရတနာသိုက်တွင်းမှ တောက်ပသော ပုလဲတစ်လုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှုသဘောတရားကို ကျဉ်းမြောင်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကျယ်ပြန့်သောအနက်အဓိပ္ပာယ်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ခွဲခြားနိုင်သည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်အရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဝင် ဇာတ်နိပါတ်တော်များထဲမှ စာပေယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများသည်သာလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများဟု ခေါ်ဆိုနိုင်၍ ပိဋကတ်သုံးပုံရှိ ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်စဉ်များ၊ ပုံဆောင်ဝတ္ထုများ၊ မဟာယန ဇာတ်တော်များအားလုံးသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စာပေလက်ရာများဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျယ်ပြန့်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်အရ ပြောရမည်ဆိုပါက တိုက် ရိုက် ချီးမွမ်းပြောဆိုထားသော ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ စာပေလက်ရာများ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ နှင့်ပတ်သက် ဆက်နွယ်လျက်ရှိသော သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ အချက်အလက်များနှင့် အချို့သော အပိုင်းများတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသော စာပေများ အပါအဝင် အားလုံးကို ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှုအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာ စတင်ထွန်းကားချိန်မှစ၍ ခေတ်အဆက်ဆက်

ဆရာတော်ကြီးများသည် များပြား၍ စာပေယဉ်ကျေးမှုတန်ဖိုး ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဘာသာပြန် ခဲ့ကြရုံသာမက ဥပမာအားဖြင့် အခြားသော ရှေးခေတ် ဆရာတော်ကြီးများ အပြန်အလှန် စပ်ဆိုခဲ့ကြသည့် ကဗျာ၊ လင်္ကာများ၊ ဟောကြား မိန့်မြွက်ခဲ့သည့် ဩဝါဒတစ်ခွန်း၊ ဂါထာတစ်ပုဒ် စသည်တို့အားလုံး သို့မဟုတ် ဆရာတော်၏ တုတ်တစ်ချက်၊ အဆဲတစ်ခွန်းသည်ပင်လျှင် နက်နဲသော စာပေယဉ်ကျေးမှု သဘောတရားများ ပါဝင်နေ၍ တရုတ်ရှေးဟောင်း စာပေအမွေအနှစ်များ၊ တန်ဖိုးကြီးမားသော မရေမတွက်နိုင်သည့် ရတနာသိုက်များ အတွင်းမှ ချန်လှပ်ထား၍ မရသော တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မဇ္ဈိမဒေသ သာသနာ့ဘောင်တွင်းရှိ ဆင်၊ နဂါးများ၊ ခေတ်အဆက်ဆက် အကျင့်သီလပြည့်စုံသူများနှင့် များပြားလှစွာသော သက်ဝင်ယုံကြည်သူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ မူရင်း ရိုးရာစာပေများကို အမွေဆက်ခံ၍တိုးတက်စေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှု ၏ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်း ပေါ်တွင်မှုတည်၍ အရေအတွက် များပြားသော၊ အကြောင်းအရာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးသော ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေလက်ရာများကို တီထွင်ခဲ့ကြသည်။ တီထွင်မှုနှင့် ပျံ့နှံ့မှု ကြာရှည်စွာ တည်မြဲနေခြင်းမှာ သာသနာနယ်ပယ် အတွင်းအပြင်ရှိ များပြားလှသော သက်ဝင်ယုံကြည်သူတို့သည် လောကသုံးပါး မြတ်စွာဘုရားရှင်၊ ဗောဓိသတ္တ နှင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဘုရားတို့၏ ဟောကြားပြသမှုများကို ထက်သန်သော စိတ်စေတနာရှိခြင်း ကြောင့်ဖြစ်၍ စာပေဖန်တီးမှုသည် ဤယုံကြည်ထက်သန်မှုကို ဖော်ပြနိုင်သော အလွန် အဆင်ပြေသည့်၊ အလွန် အကျိုးများရှိသည့် နည်းလမ်းဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးကို အသုံးပြု၍ တီထွင်ဖန်တီးခဲ့သော စာပေလက်ရာများသည် အကောင်းဆုံးလက်ရာဖြစ်သည်မှာ သေချာလှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစာပေများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရင်တွင်းခံစားချက်မှ သဘာဝအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာသော "စိတ်အရောင်၏ ထင်ဟပ်မှု၊ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံနေမှု" တို့ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် ရေးသားသောလက်ရာသည် အခြား လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော လက်ရာများထက် များစွာ ထူးကဲထက်မြက်သည်။ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဆရာတော်ကြီးများသည် စာပေဘက်၌ စိတ်ခွန်အား အများအပြားကို နှစ်မြှုပ်ထားလေ့ မရှိသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးများ ရေးသားခဲ့သည့် လက်ရာများသည် အလွန်ပင် ထူးကဲကောင်းမွန်လှ၍ အမီလိုက်ရန် ခက်ခဲလှသည်ဟု ပြောနိုင်ခြင်းမှာ အထက်ပါ သဘောတရားများ ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဗုဒ္ဓပိဋကတ်တော် ဘာသာပြန်စာပေများတွင် အနုပညာ အဆင့်အတန်း အတော်အတန် မြင့်မားသော "မူရင်း"၊ "ပုံဆောင်ပြ" ဝတ္ထုဇာတ်တော်များသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှု၊ ဟာသနှောမှုတို့အပြင် ယေဘုယျအားဖြင့် ဆုံးမ

သင်ကြားပြသခြင်း အဓိပ္ပာယ်များ ပါဝင်နေသည်။ ထိုဝတ္ထုဇာတ်တော်များသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဘဝသံသရာ တစ်ခုလုံး သူတစ်ပါး အကျိုးကို ငဲ့ညှာခြင်း၊ သနားကြင်နာ၍ ကြီးမြတ်သောစိတ်ဓာတ်နှင့် စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံရဲခြင်း၊ မေတ္တာတော်ကြီးမား၍ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ အကျိုးပြုနိုင်စွမ်း စသည်တို့သည် ဖတ်ရှုသူများအား စိတ်လှုပ်ရှားခံစားနိုင်စေသည်။ မဟာယန ဗုဒ္ဓပိဋကတ်စာပေများ၏ ဘာသာပြန်များမှာ ပဒုမ္မာ ကြာကျမ်း၊ ဝိမလာကိတ္တိနိဒ္ဒေသ ကျမ်း၊ တရားဦးဟောတော်မူခြင်း စသည့် ဘာသာ စကား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ တရားဖြောင့်မှန်မှုနှင့် နက်နဲပြည့်စုံသည့် အနှစ်သာရ ပြည့်ဝသော ဘာသာပြန် စာပေများသည် ပိဋကတ်တော်အနေဖြင့် တရုတ် ရှေးဟောင်း ဘာသာ စကား အနုပညာ၏ ဂန္ထဝင်စာပေနှင့် ရတနာသိုက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထန်ခေတ်၊ စုန့်ခေတ် ကာလတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဈာနဂိုဏ်း ကျောင်းတိုက်နှင့် ပဒေသရာဇ်ခေတ် အရာရှိ ပညာတတ်များ၌လည်း စာပေစွမ်းရည် အလွန်မြင့်မားသူ အများအပြား ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသူတို့သည် မူလကပင် ကဗျာစာပေ အနုပညာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ ဗုဒ္ဓသာသနာ၏ ဂါထာတော်၊ ဂုဏ်ပြုကဗျာ လင်္ကာပုံစံနှင့် တရုတ်ရိုးရာ ကဗျာစာပေ နည်းလမ်းများ၊ ဟောကြားသော တရားဓမ္မများဖြင့် ၎င်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သာမန် ကဗျာစာပေ အနုပညာရှုဒေါင့်မှ ကြည့်လျှင်လည်း ၎င်းတို့၏စာပေလက်ရာများသည် အတော်ပင် မြင့်မားသော အဆင့်အတန်း တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေကာ ရှင်းလင်း၍ အနှစ်သာရပြည့် လေးနက်လှသော စာလုံး တိုင်းသည် ပုလဲလုံးများ သီထားသကဲ့သို့ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် အကောင်းဆုံးဟူသော စာပေလက်ရာများအနက် အရည်အချင်း လုံးဝမညံ့သော လက်ရာများဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ရှိ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်၍ တရားနည်းလမ်းကျသော စာပေလက်ရာများသည် ချောမွေ့ ပြေပြစ်ခြင်း၊ လေးနက်စွာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာထားခြင်း၊ ဆွေးနွေးမှု အများအပြားပါဝင်ခြင်း၊ အရှိန်အဝါကြီးမားခြင်း စသည်တို့သည် အလွန်မြင့်မားသော ဆွေးနွေး ပြောဆိုမှု စွမ်းရည်များပင် ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်ရှိ ဩဝါဒ စကားမှန်များကို အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး ဟောကြား ခံစေကာမူ အချက်အလက် ပြည့်စုံစွာ လိုပ်ပတ်လည်အောင် ဟောပြောနိုင်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ အလွန်မြင့်မားသော ဘာသာစကားစွမ်းရည်ကိုလည်း ဖော်ပြနေပေသည်။ မင်ခေတ်၊ ချင်ခေတ် ကာလတစ်လျှောက်ရှိ စာတိုပေစများနှင့် မင်ရှန်းဒေသ ရှေးဟောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းရှိ တိုင်များတွင်ဒေါင်လိုက် ချိတ်ဆွဲထားသော နှစ်ကြောင်းကဗျာများတွင် "အားမာန်ပြည့်ဝ၍ သံသရာဝဋ်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ လက်တွေ့ဘဝတွင် နေထိုင်၍ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာသော စိတ်ကူးယဉ်မှုကို နှိုင်းယှဉ်ခြင်း" စသည့် ကမ္ဘာ့ဒဿန အဓိပ္ပာယ်များ စိမ့်ဝင်လျက်ရှိသည်။ လူ့ဘဝကို သိမြင်နားလည် ကျေနပ်မှုရှိကြသည့်အပြင် အချင်းချင်း ဖွင့်ဟမပြောဘဲ အပြန်အလှန်နားလည် ရိပ်စားမှု ရှိကြသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ

ယဉ်ကျေးမှုသည် တရုတ်ရှေးဟောင်းစာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ပင်ကိုယ်မူရင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတို့တွင် နှစ်ဆတိုး၍ အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ တရုတ်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု၏ တန်ဖိုးရှိသော အမွေအနှစ်တစ်ခု ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် အလွန် အလေးအမြတ်ပြု တန်ဖိုးထားသင့်လှပေသည်။

မာတိကာ

- လူနှစ်ယောက် တရားနာခြင်း ဝတ္ထု ၁၅
- နွားသေ၍ငိုကြွေးခြင်း ဝတ္ထု ၁၇
- ရုပ်ဆိုးသော ခင်ပွန်းဝတ္ထု ၁၉
- မြွေပွေး ဝတ္ထု ၂၀
- လူသားစားမင်း၏ဇာတ်လမ်း ၂၁
- ဘုရားရှင်သည် ကိစ္စများ၏ အကြောင်းအရင်းများကို ရှင်းပြတော်မူသည့် ဝတ္ထု ၂၄
- သား၏ မတူသောအတွေး ဝတ္ထု ၂၇
- မယားကြောက်ခင်ပွန်း ဝတ္ထု ၂၈
- အိုးထဲမှအရိပ် ဝတ္ထု ၃၀
- သမင်မင်း ဝတ္ထု ၃၂
- လိပ်ကြည်၊ မြွေနှင့် မြေခွေး ၃၅
- ဒေါင်းမင်းဝတ္ထု ၃၉
- စေတီတော်အား လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်ရှိခိုးမင်းကြီး ဝတ္ထု ၄၂
- ဆရာ့ထံ၌ ပညာသင်ယူခြင်း ဝတ္ထု ၄၃
- မြေခွေးထက် မိုက်မဲသောမိန်းမ ဝတ္ထု ၄၅
- ဘေးဒုက္ခဝယ်ယူခြင်း ဝတ္ထု ၄၆
- ကြက်တူရွေး မီးငြိမ်းခြင်း ဝတ္ထု ၄၈
- တရားဓမ္မရရှိခြင်း အကြောင်းအရင်းဝတ္ထု ၄၉
- လိပ်ပြင်ဝန်း ဆိတ်ဆိတ်မနေခြင်း ဝတ္ထု ၅၀
- နတ်ဆိုးရုပ်တုဝတ္ထု ၅၁
- ဘုရားဟော ကိုးရောင်စုံသမင်မင်း ဇာတ်နိပါတ် ၅၂
- လောဘကြီးသောငှက် ၅၆
- သစ်သားရုပ် ၅၇
- လျှန်ပဟ္ဂာဝတ္ထု ၅၉

- လူ့လောကတွင် အနာကျင်ဆုံးသောအရာ ၆၁
- လူ့လောကရှိ ပျော်ရွှင်မှုများ ဝတ္ထု ၆၄
- မယားနှင့်သား၊ လမ်းသွားလမ်းလာ ဝတ္ထု ၆၇
- ပညာရှိတွေ ဉာဏ်ရည်ကို ပျိုးထောင်၊ လူမိုက်တွေ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွေးမွေး ၇၁
- စွန့်ပစ်ခံရသော ဘိက္ခုနီ ဝတ္ထု ၇၄
- လက်သမားဆရာနှင့် ပန်းချီဆရာ ဝတ္ထု ၇၇
- မိုးခါးရေ ဝတ္ထု ၇၈
- လယ်ထဲကလူ ဝတ္ထု ၈၀
- မြွေ၏အမြီးနှင့်ခေါင်းတို့ ငြင်းခုံခြင်း ဝတ္ထု ၈၁
- နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်ခြင်း ဝတ္ထု ၈၂
- သူခိုးနှစ်မျိုး ဝတ္ထု ၈၃
- နန္ဒဘုရင် ၈၅
- ရတနာသုံးပါး ၈၈
- မင်္ဂလာရှိခြင်း (လာဘ်ကောင်းခြင်း) ၉၀
- ရေလဲခြင်း ၉၃
- ရေထဲမှအရိပ် ၉၄
- ကြောင်စာ ၉၆
- တိုက်မြင်း ၉၇
- မြင်းပျို ၉၈
- ပြဟ္မာ တရားရှာခြင်း ဝတ္ထု- သီဝိမင်း ခိုငှက်အားကယ်ခြင်း (ကောက်နုတ်ရွေးချယ်မှု) ၉၉
- မဟာဆတ္တမင်းသား မိမိခန္ဓာကိုယ်အား ကျားစာကျွေး ပေးလှူခြင်း (ကောက်နုတ်ရွေးချယ်မှု) ၁၀၄
- ဘုရင် (၆) ပါး လက်နက်ချခြင်းဝတ္ထု (ကောက်နုတ်ရွေးချယ်မှု) ၁၀၉
- နား၊ မျက်စိ၊ လျှာမရှိသောသူ ဝတ္ထု ၁၁၅
- ထန်နိကျိ ဝတ္ထု (ကောက်နုတ်ရွေးချယ်မှု) ၁၂၂

- ပေါ်ရာမ ဝတ္ထု (ကောက်နုတ်ရွေးချယ်မှု) ၁၃၀
- ချစ်လောင်ဟူသောတိုင်းပြည် ဝတ္ထု ၁၃၂
- လျှန်ပဟ္ဂာမယ်တော် ဝတ္ထု ၁၃၆
- လူကြီးသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် မဟာဝီရကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၄၀
- သစ်ပင်စောင့်နတ်မင်းကို ပူဇော်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၄၄
- နန္ဒမင်းနှင့် နာဂသေန အတူဆွေးနွေးခြင်း ဝတ္ထု ၁၄၅
- အပြဟ္မဏကြီး လိမ်လည်ခံရခြင်း ဝတ္ထု ၁၄၉
- ပြဟ္မဏ၏မယား ယောက္ခမကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၅၂
- ကျီးကန်းက လက်စားချေခြင်း ဝတ္ထု ၁၅၄
- အစေခံမနှင့် သိုးထီး တိုက်ခိုက်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၅၆
- လူမိုက် ဆားစားခြင်း ဝတ္ထု ၁၅၇
- သစ်တော်သီးဖြင့် ခေါင်းကို ထုရိုက်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၅၈
- မိန်းမသေဆုံးသည်ဟု လှည့်စားပြောဆိုခြင်း ဝတ္ထု ၁၅၉
- ရေငတ်ချိန် ရေတွေ့ခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၀
- သူတစ်ပါးကို အစ်ကိုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၁
- သုံးထပ်အဆောင် ဝတ္ထု ၁၆၂
- သူတစ်ဦး လွယ်ကူစွာ ဒေါသထွက်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၄
- ကုန်သည်များ လမ်းပြကိုသတ်၍ နတ်ပူဇော်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၅
- မင်းသမီး ဆေးသောက်၍ ချက်ချင်း ကြီးထွားလာခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၆
- ကြံစိုက်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၇
- အပေါ်ထပ်တက်၍ ဓားသွေးခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၈
- လှေစီးရာ၌ အိုးပြုတ်ကျခြင်း ဝတ္ထု ၁၆၉
- ပင်လယ်တွင် အကျော်သား ဆယ်ယူခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၀
- ဇနီးအတွက် နာခေါင်းဝယ်ပေးသည့် ဝတ္ထု ၁၇၁
- သစ်ပင်ခုတ်ချိုင်၍ အသီးကောက်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၂
- ကုန်သည်၏ကုလားအုတ် သေဆုံးခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၃
- မုန့်ကြော် ထက်ဝက်သာစားခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၄

- အောင်းနိုးယူခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၅
- လူငါးယောက် အစေခံကျွန် ဝယ်ခြင်း ခိုင်းခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၇
- ရေတွင်ပေါ်သော ရွှေအရိပ်ကိုမြင်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၈
- အိမ်ဟောင်းတွင် သရဲရှိခြင်း ဝတ္ထု ၁၇၉
- အသားလုံးငါးရာ ဝတ္ထု ၁၈၀
- လင်မယားနှစ်ဦး မုန့်စားရန် ကတိပြုထားခြင်း ဝတ္ထု ၁၈၃
- ဘိုးဘေးတို့ကဲ့သို့ ထမင်းအမြန်စားခြင်း ဝတ္ထု ၁၈၄
- သရက်သီးကို မြည်းစမ်းခြင်း ဝတ္ထု ၁၈၅
- မြင်းသေဟု လှည့်စားခြင်း ဝတ္ထု ၁၈၆
- တောင်သူက မင်းသမီးကို ရယူလိုသောဇာတ်လမ်း ၁၈၇
- လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း ဝတ္ထု ၁၈၈
- အဘွားအိုကြီး ဝက်ဝံဖမ်းသည့် ဝတ္ထု ၁၈၉
- ဆံကေသာအလှပြင်ဆရာ ဝတ္ထု ၁၉၀
- ခေါင်းနှစ်လုံးပါသောငှက် ဝတ္ထု ၁၉၂
- ကြောင်နှင့် ကြွက် ဝတ္ထု ၁၉၄
- မျောက်များ လကိုဆယ်ယူကြခြင်း ဝတ္ထု ၁၉၆